24/12/2024

Χριστούγεννα μιας άλλης νοσταλγικής εποχής – Του Μυργιώτη Παναγιώτη

/ Γνώμες

«Χιόνια στο καμπαναριό που Χριστούγεννα σημαίνει»,διαβάζουμε σε παλαιά αναγνωστικά της δεκαετίας του ‘60. Παλιές μνήμες, νοσταλγικές για μας που έχουμε μια κάποια ηλικία. Περιμέναμε το άγιο 12ήμερο για να ξεκουραστούμε από το σχολείο (με ωράριο πρωί-απόγευμα). Να χαρούμε τη ζεστασιά και την αγάπη της γιαγιάς και του παππού. Περιμέναμε να γιορτάσουμε τις εορτές Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς με χαρά, χωρίς να σκεπτόμαστε το δώρο που θα μας φέρει ο Άγιος Βασίλειος την παραμονή της πρωτοχρονιάς. Ο πραγματικός Άγιος, ο ασκητικός και ισχνός και όχι ο ευτραφής της σύγχρονης εποχής των διαφημίσεων και του εκμαυλισμού της κοινωνίας, και πρωτίστως των μικρών της Φωτεινούλας, της Κατερίνας,

του Δημήτρη, του Θανάση και του Αποστόλη.

- Γράφει ο Μυργιώτης Παναγιώτης, Μαθηματικός

Να καθίσουμε όλοι γύρω από το αναμμένο τζάκι και να ακούσουμε εμείς τα μικρά παιδιά τα παραμύθια της πολυαγαπημένης μας γιαγιάς και τα ηρωικά κατορθώματα του αγωνιστή της εποχής του ΟΧΙ του ‘40 και της πραγματικής εθνικής αντίστασης, του γλυκύτατου παππού. Οι ιστορίες του παππού δεν είχαν τέλος. Είχε πολεμήσει και στην Μικρά Ασία, στον πόλεμο εναντίον των Τούρκων καιτραυματίστηκε στην μάχη του Σαγγάριου ποταμού. Περιέγραφε με απλά λόγια το δράμα των Ελλήνων και τα φρικτά βασανιστήρια, την ταλαιπωρία και τους φόνους και τον ξεριζωμό των από τις πατρογονικές εστίες μετά από χιλιάδες χρόνια. Λόγια απλά χωρίς λογοτεχνικά σχήματα και τεχνικές. Η σοφία των προγόνων απαλά και χωρίς προσπάθεια περνούσε στην ιστορική μνήμη μας. Ατέλειωτες ώρες μέσα στο ζεστό σπιτικό και έξω να σφυροκοπά το χιόνι και ο μανιασμένος βοριάς. Δεν μας ενδιέφερε. Οι συζητήσεις με τον παππού, τη γιαγιά και τους πολυαγαπημένους γονείς κάλυπταν κάθε πτυχής της αθώας παιδικής ψυχής μας. Μαθαίναμε να προσπαθούμε, να αγωνιζόμαστε και προπάντων να υμνούμε και να δοξολογούμε τον δωρεοδότη των πάντων Τριαδικό Θεό.

Εμείς ζήσαμε σε οικονομικά δύσκολες εποχές, αλλά την πραγματική αγάπη των γονέων μας τη βιώναμε καθημερινά.Ο παππούς και η γιαγιά συγκατοικούσαν και δεν ήταν στους οίκους ευγηρίας και συνεισφέρανε στην ομαλή ψυχολογική ανάπτυξη των εγγονιών. Οι γονείς αγαπούσαν τα παιδιά τους πραγματικά με την καρδιά τους και τους πρόσφεραν, από το υστέρημά τους, πλούσια τα ελέη και, κυρίως, δόξαζαν τον δωρεοδότη Κύριο.

Άλλες εποχές, βέβαια, χωρίς κινητά, τάμπλετ και τηλεοράσεις που αποσπούν τον νου από τα σημαντικά και τελικά τον νεκρώνουν. Εποχές δύσκολες οικονομικά αλλά νοσταλγικές γιατί ζούσαμε πιο ανθρώπινα χωρίς την «πολυτέλεια» της μοναξιάς και του άγχους. Δεν είχαμε τηλεόραση, για να μη πω «χαζοκούτι», για να μας νεκρώσει την σκέψη. Είχαμε ζεστή καρδιά, αγάπη για τον συνάνθρωπο.

Εποχές παλιές, νοσταλγικές με τους ανθρώπους πιο αληθινούς. Με πραγματικό ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο, για τον πάσχοντα ή ανήμπορο αδελφό.